

1961

GEGUŽIS

Nr. 5

eglutė

vaikų laikraštėlis

TURINYS

	psl.
Pavasaris — E. Buračaitė	3
Lopšinė — Jonas Minelga	4
Vytuko dovana — Aloyzas Baronas	5
Vieversėlio daina — Stasys Jakštas	3
Motutės kapas prie žibutės — Pušėlė	9
Tau, Marija	11
Žyganto lokys — Linvydas Inga ..	12
Mamytė mano miela — Stasys Jakštas	15
Rasutė ir samanų karalaitė	16
Varlės gyvenimo istorija — A. Prapuolenytė	18
Antanukas keliauja — A. Bendorius	20
Ūsočius ir sargiukas — Pr. Imsrys ..	21
Algis ir Alytė	22
Kituose kraštuose — Vytautas Narutis	23
Linksmiau	23
Truputį pagalvok	24
Kriaušės galvosūkis	25
Mamytė — daina	26
Pas skaitytojus	27
Mūsų kūryba	30
Galvosūkių atsakymai	31
Šventės ir vardinės — St. Yla ir A. Salys	32

GEGUŽIS
1961

LEIDŽIA

Lietuvių Kultūros Institutas

REDAGUOJA IR ADMINIS-
TRUOJA Nekaltai Pradėtosios
Marijos Seserys

Prenumerata metams — \$4.00,
atskiras numeris 40 centų. Pini-
gus, užsakymus, adresų pakeiti-
mus ir raštus prašome siųsti ir
visais redakcijos ir administra-
cijos reikalais kreiptis:

“EGLUTĖ”,
Immaculate Conception Convent,
R. F. D. 2,
Putnam, Connecticut

ILIUSTRACIJOS

Eglė Muliolienė — psl. 1, 32.
P. Osmolskis — 3, 8, 9, 15, 18,
21, 24.
R. Durickaitė — 4.
M. Eidukevičiūtė — 5, 7.
R. Ramanauskaitė — 13, 14.
Aldona Simutytė — 16, 17.
E. Imbrasaitė — 22.
A. Kaupas — 30.

EGLUTĖ — THE LITTLE FIR.
Magazine for children. Publish-
ed monthly except July and
August, by the Lithuanian Cul-
tural Institute. Office of Pub-
lication, Immaculate Conception
Convent, R. F. D. 2, Putnam,
Connecticut. Subscription \$4.00
yearly. Single copy 40¢. Entered
as second class matter March
27, 1952, Putnam, Connecticut,
under the act of March 3, 1879.

Immaculata Press,
Putnam, Connecticut

PAVASARIS

E. Buračaitė

Nupustė vėjas debesėlius.
Saulutė anksti, anksti kėlė,
Ir ėmė budinti visus:
Gėlytes, sodą, paukštelius...

Ji žvelgė į upelį gilų,
Ir į žibutę mažą, tylią.
O kiek šviesių purienų
Išbudino tą dieną!

Ir taip visi nustebę žiūri,
Kaip ta saulutė šypso, buria
Ir šilui ir darželiui,
Ir karklui prie takelio.

O kaip paukštyčiai užgiedojo,
Lyg Viešpats juos grąžino rojun;
Ir čiulba, čyvuliuoja vis:
Pavasaris, pavasaris, pavasaris!...

LOPŠINĖ

Jonas Minelga

Aa-a-aa, sūneli,
Užauki — būk kariu.
Vaduosi bočių šalį
Tu žygiu nemariu.

Augštai iškėlęs Vytį
Žygiuok su juo drąsiai,
Ten kur Aušrinė švyti
Ir gieda vieversiai.

Trispalvė prie krūtinės,
O šalmas ant galvos...
Išeisi pirmutinis
Gint laisvę Lietuvos.

Užkris rasa ant uosiu,
Tils vėjas kamine.
Miegok — tave liūliuosiu
Gražiausia lopšine!

VYTUKO DOVANA

Aloyzas Baronas

Kol Vytukas grįždavo iš mokyklos, tėvelių dar nerasdavo namie. Kartais dvi, o kartais tris valandas jis būdavo namie vienas ir laukdavo. Dažnai mamytė jam užduodavo kokio nors darbo. Tai krosnį nuvalyti, tai virtuvės kėdžių kojas nušveisti, o grįžusi, jeigu gerai būdavo atliktas darbas, duodavo ketvirtį dolerio. Vytukas pinigą tuoj įmėsdavo į molinę kiaulę, nes norėjo sutaupyti pinigų dviračiui. Bet labiausia Vytukas tas valandas ligi grįš tėveliai, norėdavo praleisti gatvėj. Jis kartais kambary žiūrėdavo televizijos, kartais skaitydavo knygą, tačiau gatvėj jam buvo linksmiausia. Čia ateidavo kaimyno vaikas Bill, kuris save laikė labai drąsiu ir viską žinančiu. Jis sakėsi, kad kartą šunį iš kanalizacijos vamzdžio ištraukė ir vaiką iš gaisro išnešė. Galėjo taip būti, bet galėjo ir ne, nes Bill buvo didelis melagis, gi tokius darbus atlikti, anot Vytuko tėvelio, ne vaikų darbas. Bet vistiek Vytukui Bill patiko, nes jis visko išsigalvodavo.

Vieną dieną Vytukas grįžo iš mokyklos, pasidėjo knygas ir nežinojo, ką veikti. Jis pavartė pasakėlių knygas, pažiūrėjo, ar sunkūs uždaviniai, įleido katiną rudį į vidų, kurį visada išeidami iš namų išvarydavo lauk, paskui tam katinui įpylė pieno. Pažiūrėjęs, kaip katinas godžiai laka, net jo ūsai sušlapo, Vytukas išėjo į gatvę.

Buvo pavasario diena. Šilta, pūtė nedidelis vėjelis ir judino mažyčius lapelius. Gatvėje jau buvo Bill. Jo plaukai buvo ilgi, bet nelabai suveltai, nagai nekarpyti ir rankos purvinos, kuriose šį kartą laikė sviedinį.

— Ei, Vytai, — sušuko jis, — va, ant garažo radau šį sviedinį. Vaikai užmetė ir bijojo nusiimti.

Vytukas žvilgterėjo į garažą, tačiau buvo augštai ir be kopėčių buvo sunku užlipti.

— Netikiu, — pasakė Vytukas, — tu radai sviedinį gatvėje.

— Ne, — atkirto Bill, — galiu įrodyti, — ir užlipo ant tvoros, pas-
kui elektros stulpu truputį pačiuožė ir užlipo ant garažo stogo.

— Nulipk, pamatys, dar barsis, — perspėjo Vytukas.

— O tu bailys, — trepsėjo ant stogo Bill, — garažas didelis, jam
nieko neatsitiks, — tačiau po minutės ten nusibodo ir Bill tuo pačiu
keliu nušliaužė žemyn. Pamėtęs su Vytuku sviedinį, Bill pasakė:

— Man nusibodo mėtyti.

— Ir man, — pritarė Vytukas.

Minutę pastovėjęs Bill tarė:

— Tu vistiek esi bailys.

— Ne, — gynėsi Vytukas.

— Tu bijai užlipti ant garažo, — tyčiojosi Bill.

— Bet aš buvau ant scenos, — atsakė Vytukas. Tai daug baisiau
negu ant garažo. Aš dainuoju moksleivių ansamblyje ir deklamuoju.
Ant scenos baisu. Gali eilėraščių užmiršti, o pilna salė į tave žiūri. Atei-
na motinos diena ir aš vėl eisiu į sceną.

— O ką tu ten veiksi?

— Dainuosiu, šoksiu ir deklamuosiu, — paaiškino Vytukas.

— Pašok' ir padainuok, — paprašė Bill.

— Aš vienas negaliu, nei šokti nei dainuoti, bet padeklamuoti ga-
liu. Paklausk.

Kur rytuos aušrinė mirga,
Ten tėvynė Lietuva,
Mūsų ženklas baltas žirgas
Ir trispalvė vėliava.

Kovės broliai partizanai,
Kad tėvynė būt laisva,
Ir šiandien tėvynė mano,
Nors vergijoje, bet gyva.

— Čia labai gražu, — pabaigęs pasakė Vytukas, bet Bill nusi-
juokė:

— Čia aš nieko nesuprantu. Čia viskas ne angliškai.

— O tai nieko, — atsakė Vytukas, — dabar, kaip tėvelis sakė,
visi turi mokytis daugiau kalbų, negu vieną. Aš moku, tu nemoki, o
kas nemokės, tas negalės būti senatorium.

Bill nusijuokė:

— Aš nenoriu būti senatorium, aš būsiu boksininku.

— Čia boksininkai visi juodi, jie pliekia baltuosius ir tave prilups
— gąsdino Vytukas.

— O pernai vienas baltas boksininkas nugalėjo juodą, — gyrėsi
Bill.

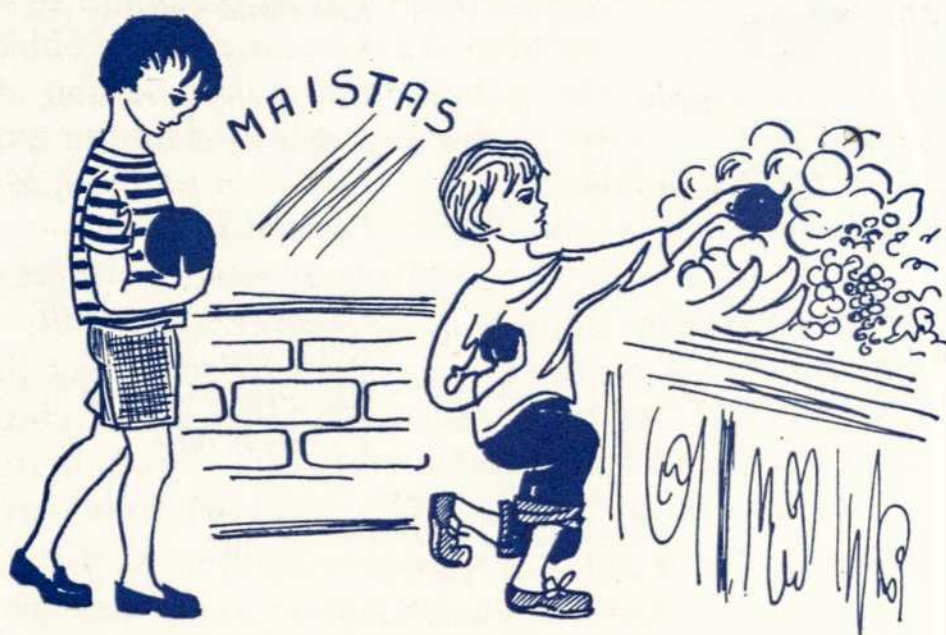
— Taip, tai buvo švedas, — apsidžiaugė Vytukas, — Švedija visai netoli Lietuvos. O jei gali nugalėti švedas, tai tave galės įveikti ir lietuviai, — įtikinėjo Vytukas.

Bill pagalvojo. Jis beveik nusiminė. Tikrai jis nežinojo nei kur Lietuva nei Švedija, iš kurios atvažiavęs čia stipruoli negrą sukūlė. Bet Bill laikėsi savo ir kartojo:

— E, tu vistiek bails.

Netoli ant kampo buvo vaisių krautuvė. Vaisiai dėžėse stovėjo ir ant šaligatvio. Krautuvės savininkas buvo visų vadinamas žydu, nors Vytukui jis toks neatrodė, nes buvo be barzdos. Žydas mokėjo daug kalbų, todėl turėjo daug pirkėjų ir sako, buvo labai turtingas.

— Pažiūrėk, — pasakė Bill, — nubėgo prie krautuvės, pasičiupo iš dėžės du obuolius ir tarė, — o tu taip nepadarytum.

— Negražu vogt, — atsakė Vytukas, — be to, obuolių namie turiu.

— Aš ir turiu, bet tu taip padaryk, tu bijosi, — gyrėsi Bill, — obuolių man nereikia, — ir viena po kito juos numetė į pravažiuojantį sunkvežimį.

— Kai pagaus tave, tai pamatysi, — tarė išsigandęs Vytukas.

— Sakiau, kad tu bails, — šūktelėjo Bill, bet Vytukas to nebegirdėjo, jis įėjo į namus. Jam tikrai buvo baisu, kad žydas pamatęs nepašauktų policijos, kuri juos uždarytų ir paleistų tik tėveliui atėjus. Tai būtų gėda.

Viduje Vytukas pavertė ant grindų miegantį katiną, kuris labai tingėjo ir norėjo miego, kad paverstas tingėjo pajudėti ir miegojo augštin kojom. Vytukas galvojo, ką galės nupirkti mamytės dienos proga.

(Bus daugiau)

VIEVERSĖLIO DAINA

Stasys Jakštas

Čir-vir-viru vievesėlis
Pirmas iš visų,
Tikras draugas piemenėlių,
Vaikelių basų.

Čir-vir-viru jau pragydo
Palūbėję dangaus,
Garsiai skelbia, kad atskrido
Sveikinti žmogaus.

Čir-vir-viru, pumpurėli,
Skleiskis jau lapu,
Pražydekite, pievų gėlės,
Gyvybės kvapu.

Čir-vir-viru tu, sveteli,
Iš toli toli,
Puoški pievą, puošk kalnelį,
Kuo tik tai gali.

Čir-vir-vir, pavasarėli,
Koksai tu gražus,
Laikas sėti pūdymėlių,
Pasodinti daržus.

Čir-vir-viru, jaunimėli,
Gėlių prirašyk,
Jau ateina vasarėlė,
Vainikais sutik.

Čir-vir-vir, pavasarėli,
Laikas man pačiam
Rasti saugų kambarėlį
Būsimiems svečiams.

MOTUTĖS KAPAS PRIE ŽIBUTĖS

Pušelė

Lietuvos šile kvėpėjo pavasaris. Saulės spinduliai kabinėjosi medžių šakose ir bučiavo jaunus pumpurėlius. Vienas išdykėlis spinduliukas nuselino žemyn ir žaidė samanose, čia jis apkabino bešliaužiantį slieką, sušildė besikalantį vikšrą ir nejučiomis palietė kažką labai švelnų, tai buvo ankstyboji šilų viešnelė — žibutė.

— Ai, ai! Karšta! — Suaimanavo žibutė ir nulenkę galvutę.

— Ko čia vaitoji? — pasišaipė spindulėlis. Argi nežinai, kad visos tavo prosenelės turėjo iškęsti tą spindulių karštį? Ar manai, kad prasikaltum pro ledynus, jei jų nesutirpinčiau? Tik greit skleiski žiedelius, nes tuoj ateis geros mergytės į šilą, rinkti gėlių Motinos Dienai.

Žibutė palingavo melsvą galvutę ir priglaudė ją prie vėsių samanų, o spindulėlis tik tviskėjo, virpėjo, lygindamas jos aksominį žiedelį.

Pro langinių plyšelių skverbėsi gegužio rytas. Paklydusi bitė zvimbė nuo žiedo ant žiedo. Kažkur toluoj čireno vytyrys, o pabalėję kūrė varlės.

Kai Aušrelė pravėrė užmiegotas akis, prie jos lovutės stovėjo tėvelis, bejudinąs ją už peties.

— Na, Aušrele, kelk, šiandien Motinos Diena, visi skuba lankyti motinas gyvas ir mirusias, skubėkime ir mudu.

Aušrelė atsisėdo, kumštelėmis patrynė akis ir iššoko iš lovutės. — Tėveli, ar šiandien eisime pas mamutės kapą? — klaupdama maldelei teiravosi mergytė.

— Taip dukrytė. Iš bažnytėlės tiesiai pas motutės kapą.

Po pamaldų Aušrelė su tėveliu pasuko vieškeliu šilo link. Aušrelė, įsikibusi į tėvelio rankovę, žarstė kojytėm vieškelio smėlį, krykštė, bandydama žengti tokį žingsnį, kaip tėvelis.

— Kaip būtų gera, jei čia kartu būtų ir mamytė, ar ne tėtukas?

Bet tėtukas lyg negirdėjo jos žodžių, tik ėjo susimąstęs, kažkokį ryšulėlį paspaudęs po pažastim. Aušrelei ši tylą buvo nuobodi, ji rankute braukė pakelės smilgas, kelis žingsnius pašoko ant vienos kojos ir vėl prabilo:

— Tėveli, kodėl mūsų mamutės kapas miške, o ne ten kapinyne? — Ir, išplėtusi akutes, žiūrėjo į susirūpinusį tėvelio veidą.

— Kantrybės, mažyte, kai pasieksim tą saulėtą šlaitą, papasakosiu. Šlaite saulės atokaitoje žibutė buvo išskleidusi visus žiedelius. Ji atrodė, lyg mėlynas kupstelis.

— Tėveli, koks čia gražus žibučių krūmelis, — džiūgavo Aušrelė, — sėskime čia ir papasakok!

— Tai čia ir bus tavo motutės kapas, — liūdnai pasakė tėvelis. Išsiėmė iš ryšulėlio kastuvėlį, žingsniais atmata-vęs žemės plotelį, užsmaigstė kuoliukus ir pradėjo kasti. Aušrelė tik žiūrėjo nustebusi, ji negalėjo pajudėti, stovėjo kaip įsodintas medelis.

— Tėveli, ką tu čia darai?

Tėvas tylėjo, tik jo skruostu nuriedėjo stambi ašara tiesiai į žibutės žiedo taurelę. Aušrelė pamažu pajudėjo, paspyrė akmenuką, batuku patrynė prakastą šilainę ir pri-tūpusi abiem rankutėm sėmė purią šilainę ir pylė ant kau-burėlio. Tėvelis išlygino žemę į antkapio formą, kurio gale mėlynavo žibučių krūmelis, iš samanų išdėstė kryžių.

— Aušrele, — tarė tėvelis padėdamas kastuvėlį, — kai tu buvai mažutė, tavo motutė mokino kaimo vaikus. Ji bu-vo labai gera, gegužio mėnesį su savo mokinukais kasdien kalbėdavo Marijos litaniją, kurią visi geri Lietuvos žmo-nės kalba. Vieną dieną ji negrįžo namo įprastu laiku. Lai-

TAU, MARIJA...

*Tau pirmieji gegužės žiedai,
Tau laukų vyturėlio daina,
Tau jaunyste pražydę veidai,
Tau, Marija, mūs meilė gryna.*

*Tau širdies ilgesys neramus
Ir džiaugsmų trupinėliai maži.
Tu palaimink mūs troškimus,
O dangaus Karaliene graži.*

*Vakarais, kada varpas prabils,
Pas Tave mūsų širdis skubės
Ir į augštąjį dangų pakils
Tau giesmė padėkos ir garbės.*

kydamas tave ant rankų, aš ėjau nuo lango prie lango, bet...
nesulaukėm...

Man buvo pranešta, kad ji išvežta. O vėliau sužinojau,
kad ji nepasiekusi Sibiro krito nuo širdies smūgio ir jos kū-
nas buvo paliktas tolimam miške. Šis kapas, supiltas mūsų
rankomis ir papuoštas Lietuvos miškų žibute, teprimena
mums mūsų gerąją motulę.

O dabar, dukryte, sukalbėkime tavo motutės dažnai
kalbėtą maldele — Sveika Marija... Dievo Motina...

— Taip, Dievo Motina nuo dabar tebūna ir tavo moti-
na, — pasakė tėvelis, glostydamas kukčiojančios Aušrelės
galvutę.

— Dievo Motina tebūna mano motina, — tyliai kartojo
Aušrelė tėvelio žodžius. Jai pritarė senos pušys ir žydintis
krūmelis ant motutės kapo. Šilas mėlynavo nuo žibučių ir
kvepėjo nuo maldos žodžių.

ŽYGMANTO LOKYS

Linvydas Inga

Gilė pirmoji nugirdo, kad už durų kažkas krapštėsi. Buvo jau vakaras.

— Tete, ar girdi? Turbūt, Pėdas prašosi vidun. Eisiu ir įleisiu.

Bet vos tik Gilė pakilo, kaip Pėdas striktelėjo nuo kėdės iš po stalo. Jis norėjo sekti iš paskos.

— Tete! — šūkterėjo nustebdama Gilė. — Va, Pėdas! Tai kas ten krapštosi?

— Matyti, niekas. Tau tik pasigirdo, — atsiliepiu, pakėlęs akis nuo laikraščio.

— Ne, aš aiškiai girdėjau. Klausyk — ir vėl!

Dabar ir aš girdėjau, kaip kažkas skrabeno duris iš lauko, lyg katinų nagais.

— O kur mama? — paklausiau. — Gal ji duris šveičia iš lauko? Bus kas nors išėjęs.

— Mama virtuvėje.

— O Gintas?

— Gintas tik neseniai išbėgo pas Jasių. Mama leido valandai. Jis negalėjo taip greitai grįžti.

Duris ir vėl paskrabeno, bet ne taip, kaip žmogus darytų. Žmonės duris beldžia arba skrabena tvarkingai: po tris kartus, su pertraukom. O čia girdėjosi netvarkingas durų krapštymas.

— Aš bijau, — prisiglaudė prie manęs Gilė.

— O ko tu bijai?

— Gal koks vaiduoklis?

— Ne, Gilele! Vaiduokliai yra tik pasakose. Greičiausiai atsiknijo kokia lentukė ir vėjas ją zulina į duris. Eime, pamatyti.

Pravėrus duris, Gintas įropojo į kambarį keturpėstas, o paskui pritūpė, iškeldamas rankas su plaštakom, kaip lokiai daro.

— Gi tu čia, ką išsigalvojai?

— Vaidinu lokį.

— Kokį lokį? Kodėl nėjai pas Jasių?

— Kad jo nėra namie.

— Tai dėl to tu loku pasivertei ir Gilę gąsdini?

— Ne, aš negąsdinau, o tik prašiausi į vidų.

— Galėjai gi pabelsti arba paskambinti. Kas tau galvon užėjo? Šiandien ne Halloween Party.

— Bet šiandien Verbų sekmadienis. Tete, gi žinai, kas atsitiko Verbų sekmadienį.

— Aaa! — susivokiau. — Žinau, 1440 metais. Tai buvo labai seniai. Tu norėjai suvaidinti Žygmando lokį?

— Taip.

— Labai gerai. O ką toliau būtum daręs? — paklausiau.

— Nieko.

— Tete, jis tikrai nieko nedaro, — įsiterpė Gilė. — Mama sakė, kad mūsų Gintas tai tikras lokys — tinginys: nepasivelka kur siunčiamas, indų nesuplauja, nerangus... Jam tik su Jasium žaisti.

— Tu čia man nelisk! — stumtelėjo Gilė.

— Mama sakė... Taip.

— Na, gerai, — nutraukiau ginčą. — Jei Gintas moka patingėti, tai mokės už bausmę ir papasakoti. Sėsk, Gintai, ir sakyk, kaip ten buvo su Žygmando lokiu.

— Buvo taip, — pradėjo Gintas. — Buvo toks Lietuvos kunigaikštis Žygmantas, Vytauto brolis. Kai Vytautas mirė, tai jo vieton Trakuose atsisėdo Švitrigaila, brolis Jogailos. Bet jisai tik keleris metus valdė, nes Žygmantas jį nuvertė. Jis turėjo sūnų Mykolą ir lokį.

— Tai visi trys valdė? — paklausiau.

— Ne, Žygmantas vienas. Lokiai nevaldo, — nusijuokė Gintas. — Žmonės juos valdo.

— Aš mačiau zoologijos sode, — pasigyrė Gilė. — Baisus. Ar tas pats, kur Žygmantas turėjo?

— Taip, taip, — pritarė Gintas linguodamas galva. — Tas pats. Jį atvežė Amerikon iš Lietuvos...

— Netikėk jam Gilele, — perspėjau. — Gintas tik juokauja. Lokiai taip ilgai negyvena. Tai buvo prieš 500 su viršum metų. Kaip ten buvo toliau, Gintai?

— Mokytoja pasakojo, kad Žygmantas norėjo padaryti Lietuvą visai nepriklausomą nuo Lenkijos. Karalius Jogaila jau buvo miręs. Lenkijoje valdė jo sūnus Vladislovas. Kaikurie Lietuvos ir Lenkijos didikai norėjo, kad Lietuvą po Žygmando mirties valdytų Kazimieras, antrasis Jogailos sūnus. Bet Žygmantas norėjo sostą palikti savo sūnui Mykolui. Kas jam nepritarė, tai tuos jisai persekiojo ir net žudė. Bijoj, kad ir jo kas nenužudytų, tai nieko pas save neleido, tik tą lokį.

— Ar tas lokys kunigaikščio nepuolė? — paklausė Gilė.

— Buvo prijaukintas. Kai padraskydavo nagais duris, tai kunigaikštis įsileisdavo.

— Ar taip, kai tu šiandien darei? — klausė Gilė.

— Taip. Tokiu būdu pas Žygmantą įsiveržė sąmokslininkai ir jį nužudė.

— Uuu! — pasipurtė Gilė. — Man ši pasaka nepatinka.

— Čia ne pasaka. Taip buvo, — tvirtino Gintas.

— Ar tu tiki, kad taip buvo? — paklausiau.

— Mokytoja pasakojo.

— Matyti, ir vėl ne visa nugirdai. Kur tavo ausys?

MAMYTE MANO MIELA

Stasys Jakštas

Matai, esu maža
Ir daug ko negaliu.
Prašau, tava graža,
Štai, buketas gėlių.

Esi mana mama
Ir būk ja visados,
Tavoji parama
Nelaimėse vaduos.

Mamyt, sakau aš tau
Šiandien čia prie visų:
Nors vėju aš lakstau, —
Taisysiuos iš tiesų.

Tokios mamos, kaip tu,
Su saule veiduose, —
Pasauly nēr kitur,
Tik mūsų namuose.

— Ogi čia, — patraukė Gilė už vienos Ginto ausies, o tas keps-
terėjo jai per ranką.

— Ne, — pastebėjo, — turbūt, ausis buvo išmetęs pro langą.
Turėjai nugirsti aiškinimą, kad Žygmantą sąmokslininkai nugriebė
Verbų sekmadienį per pamaldas, o ne pilyje. Pasakojimas apie lokį
vėliau pramanytas. Ar žinai dėl ko?

— Ne!

— Matei kada Žemaičių herbą?

— Taip. Jame yra lokys.

— Tokį lokį Žygmantas turėjo ir savo antspaude. Iš to paskui
pasidarytas pasakojimas, kad turėjęs prijaukintą lokį. Dabar aišku?

— Taip. Mokytoja kažką minėjo.

— Tai kitą kartą būk atidesnis. O dabar paskrabenk virtuvės du-
ris, kad mama atsilieptų. Bus jau laikas vakarieniam.

Rasutė

Vieną pavasario dieną
Rasutė, bežaidama
prie upeliuko, rado
gražų margą
akmenėlį.

Kas nuostabu - kad ant to akmenėlio buvo
parašyta - "Įmesk mane"!

Įmetus akmenėlį į
vandenį, išsuko mažytė
mergytė, nedidesnė
už tavo nykštį!

— "Aš esu
Samanų
Karalaitė,
ji tarė,

— "Žaidžiau
po vandeniu
ir netyčia už-
myniau ant
Nykštukų Karaliaus
kojų - jis taip su-
pyko, kad mane
pavertė į tą
akmenuką!"

ir Samany Karalaitė

— "Ištiesk man savo ranką
ir užsimerk akis — nuvesiu
į savo namus. Šiandien
mano jauniausio broliuko
Krikštynos —"

Kai Rasutė atmerkė
akis, ji buvo visai to
paties dydžio, kaip
Samany Karalaitė!

Linksmybės
ilgai
tesėsi —

Tik staiga žemė
sudrebėjo ir visi
nykštukai pradingo —
liko viena Rasutė ir
jos palydovė — "Kas nors
užmynė Karaliui ant
kojų! Greit! Užsimerk
ir ištiesk ranką!"

* Kai Rasutė atsimerkė,
ji vėl gulėjo ant upeliuko
kranto...

Ar tai
buvo
sapnas, ar ne?

VARLĖS GYVENIMO ISTORIJA

Paruošė Aldona Prapuolėnytė

Kas yra tai, kas pirmiausia gyvena vandenyje, o dūsta ore, vėliau gyvena ore ir dūsta vandenyje, o galiausiai įsiknisa į dumblą ir nereikalingas nei oro nei vandens? Tai lietuviškų tvenkinių gyventojas — varlytė.

Varlė, jos mama, padeda šimtus mažų kiaušinėlių. Kiekvienas kiaušinėlis yra įvilktas į minkštą, gleivinį apsiaustėlį, kuris sugeria vandenį ir išsipučia ligi pupos didumo. Tas kiaušinėlis susideda iš trynio ir mažo grūdelio gyvybės. Viršutinė apsiaustėlio dalis yra tamsios spalvos ir atlieka krosnelės pareigas. Apšildo kiaušinėlyje esančią gyvybę. Kaip tai gali būti? Tamsi dėmė — krosnelė? Visai paprastai.

Jei karštą vasaros dieną užsidedame juodą rūbą, pastebime, kad su juo yra daug karščiau, nei su baltu, nors abu

yra iš vienodai storos medžiagos. Mat, juoda spalva sugeria saulės spindulius, o šviesi praleidžia. Taigi, tamsi dėmė kiaušinėlio apsiaustėlyje traukia saulės šiltus spindulius ir vieton juos praleisti, sugeria juos ir atiduoda kiaušinėlyje esančiam gyvybės grūdeliui apšildyti.

Ir taip iš apšildomo kiaušinėlio maždaug po penkių dienų išsirita labai juokingas sutvėrimas, panašus į mažą žuvytę. Su žiaunomis tik be pelėkų ir burnos. Ją vadinsime buožgalviu, kuriam kol kas dar nereikia burnos, nes jis išriedėdamas iš kiaušinėlio pasiima su savimi trynį, kuriuo ir maitinasi. Bet laike dviejų ar trijų dienų buožgalviui išauga žiomenys ir lūpos. Dabar jau jis pats susiranda vieną kitą kąsnelį vandenyje.

Nuostabus keitimasis vyksta buožgalvio kūne; išorinės žiaunos dingsta, o naujos — vidinės susiformuoja krūtinės lastoje.

Kiek vėliau išdygsta užpakalinės kojos, bet jų buožgalvis dar nenaudoja, nes vandenyje yra jam daug parankesnė uodega, kuri lyg vairas tarnauja mūsų mažajam draugui, lygiai kaip propeleris lėktuvui, nunešdamas jį ten, kur jam patinka.

Taip septynios, aštuonios, devynios savaitės praeina. Buožgalviui jau pradeda neužtekti deguonies; kurį jis pasiima vandeniui kvėpuodamas. Jis vis dažniau ir dažniau iškyla į vandens paviršių atsikvėpti ir įtraukti oro. Dabar jis gali kvėpuoti ir oru ir vandeniui. Bet neilgai.

Priekinės kojos išdygsta ir mūsų buožgalvi, apsiginklavusį kojomis ir plaučiais, pradeda vilioti žemė. Jį vilioja žemė, bet gaila ir vandenį palikti — buožgalvis nuliūsta. Pradeda maisto nemedžioti. Nieko nevalgo. Jo žiomenys pradeda nykti, kaip ir visa, ko mes nenaudojame. Tad kuo jis gyvena? Ogi buožgalvio kūne yra maisto sandelėlis jo didelėje uodegoje, kuri diena iš dienos mažėja ir mažėja. Vieną dieną seni, kaulėti žiaumenys nukrenta ir buožgalvis virsta uodeguota varlyte, geros sagos didumo.

(Bus daugiau)

A. Bendorius

ANTANUKO RYŽTAS. PILIAKALNIO VIRŠUNĖJ. ATGAL Į ALYTŲ.

— Lipkim, Antanuk, į valtį ir plaukime namo, — sako dėdė. Į kalną užkopti negalime, o jau vidudienis. Kol prieš vandenį parplauksime, tai ir naktis užklups.

— Ne, dėde, aš turiu pasiekti kalno viršų! Neskubėkime namo, namai neprapuls.

— O kaip tu į jį įkopsi? Juk jau bandei kopti ir jeigu ne aš, tai būtų tikrai sprandą nūsikusęs.

— Aš jau sugalvojau kaip. Reikia surasti lengvesnė vieta. Čia labai statu. Palaukite, dėde, aš einu pažiūrėti, ar negalima įkopti iš kito šono.

Tai pasakęs, Antanukas nubėgo paupiu į ten, kur į Nemuną įteka mažas, bet sraunus upelis Punelė. Čia šlaitas žymiai lėkštesnis, apaugęs krūmais ir medeliais. Antanukas nieko nelaukdamas pasileido lyg kiškis per krūmus į kalną.

— Kaip lengva čia kopti, kodėl iš karto nepajieškojau šios vietos? — pagalvojo Antanukas.

Užkopęs ant kalno, pribėgsiu prie jo krašto ir sušuksiu: — dėde, ar matai kur aš?!

Dar valandėlė ir mūsų kopikas jau prie pat kalno viršaus. Čia ir krūmai pasibaigė. Šlaitas apaugęs žole, bet ji mažytė ir kiek parudusi nuo sausros ir karštų saulės spindulių. Antanukas nežiūri, kiek dar liko kopti, bet jaučia, kad už kelių žingsnių bus viršus.

Priešais jį kažkas lyg sujudėjo. Jis pakėlė galvą ir pamatė už ke-

lių žingsnių ant kalno krašto didelį, baisų, juodą šunį! Šuo stovi ramus ir, atrodo, laukia kada Antanukas dar prieis arčiau, kad galėtų iš karto ant jo pulti. Antanukas baisiai išsigando. Jis tuščiomis rankomis, neturi kuo apsiginti. Tačiau jis atsiminė tėvelio pamokymą, kad nevalia nuo šuns bėgti. Jeigu bėgsi, tai šuo šoks vytis ir žinok, kad nepabėgsi. Tada jis tave griebis iš paskos ir sukandžios. Jeigu turi stiprią lazda, tai gali šunį pulti. Jis išsigąs ir bėgs į šalį. Jeigu negali jo pulti, tai nejudėk, stovėk, kaip į žemę įkaltas. Nė rankų nejudink.

Antanukas atgavo drąsą ir sustojo vietoje. Jis net pažvelgė šuniui į akis ir jam atrodė, kad šuo nepiktas. Iš tikrųjų tai būta nepikto, netoliese gyvenančio ūkininko šuns.

Po trumpos valandėlės, jis nukiūtino savo keliu, o Antanukas atsidūrė ant Punios piliakalnio.

Senovės lietuvių pilies jis čia nerado. Seniai, seniai ji tapo priešų ir laiko sunaikinta. Jos nė pėdsakų neliko. Tapo papročiu pasakoti, kad čia priešų pilyj apsuptas žuvo narsusis Dainavos šalies karo vadas Margiris. Jis negalėdamas prasiveržti pro priešus, jiems nepasidavė, bet žuvo su savo draugais degančios pilies ugnyje.

Žuvusiems Punios gynėjams pagerbti, Lietuvos kariai jos vietoje pastatė kryžių.

O koks gražumas nuo Punios piliakalnio! Štai apačioj, žemai, labai žemai teka Nemunas. Jis vingiuoja, raitosi, lyg kokia milžiniška juosta. Už jo žemumoj matyti visas tas garsusis Punios miškas, iš trijų pusių Nemuno apsuptas. Ten dešinėj ant augšto Nemuno kranto iškilęs Nemaniūnų bažnyčios bokštas, o kairėj pasilikę Rumbonys.

Pasigrožėjęs gražiais reginiais, Antanukas saugiai ta pačia vieta nusileido žemyn ir drauge su dėde grįžo į Alytų. Tačiau plaukimas prieš vandenį buvo sunkus ir ilgas.

ŪSOČIUS IR SARGIUKAS

Pr. Imsrys

**Eina katinas Ūsočius
takeliu,
apsivilkęs tamsiai rainu
švarkeliu.**

**Kai pamatė jį Sargiukas —
au, au, au!
Katinėlis pasišiaušė —
miau, miau, miau!..**

ALGIS IR ALYTĖ

Stovi alkanas Margiukas,
Žiūri — tuščias jo loviukas,
Gi to vaiko nematyti,
Kurs prižiūri šį šunytį.

O narvelį išvalyti...
Tai mielai atliks Alytė.
Reik paukštelį prižiūrėti,
Jeigu nori jį turėti.

Šitas vaikas tinginiukas
Nuolat ant sūpynių supas,
Nieką dirbti jis nenori,
Slampinėja apie tvorą.

Atskuba pavasarėlis,
Jau daržely šypsos gėlės.
Kasa Algis ir Alytė,
Noriai padeda mamytei.

KITUOSE KRAŠTUOSE

Vytautas Narutis
(V skyriaus mokinys)

Anglijoje jauna moteris sutiko žinomą rašytoją Somerset Maugham. Jo knygos buvo pirkte perkamos. Ta moteris dar nė vienos nebuvo parašiusi. Tačiau ji visiems gyrėsi, kad rašanti romaną. Ji paklausė Maughamo:

— Kokį rašymo būdą Jūs laikote geriausiu?

— Rašyti iš kairės į dešinę ir išskaitomai, — atsakė Maugham.

Konstancijoje, Vokietijoje, prireikėjo statyti seneliams globos namus. Pinigų vajui parinktas gana originalus būdas. Išsiųsta 300 laiškų. Kiekviename buvo įdėta 10 markių ir paprašyta, jeigu gavėjas varge, pinigus pasilaikyti, o jei kitaip, grąžinti su savo auka. Lig šiol grįžo 200 vokų su 15,000 markių.

LINKSMIAU

Onytė stebėjo savo mamytę, kai ši storais sluogsniais tepė savo veidą kažkokia koše.

— Kam ta košė? — klausia Onytė.

— Čia veido kremas, kad būčiau gražesnė.

Už kelių minučių mamytė jau buvo nuėmus kremą ir prie veidrodžio taisėsi plaukus. Pribėgo Onytė ir į ją pasižiūrėjus liūdnai pasakė:

— Gaila, kad nepavyko, mamytė, ar ne?

Nepažįstama ponija klausia vaiką gatvėj:

— Kuo tu, vaikeli, vardu?

— Tuo, kuo ir tėvelis! — atsako vaikas.

— O koks tavo tėvelio vardas?

— Toks pat, kaip mano.

— Tai kaip judviejų abiejų vardai?

— Tokie patys, — atsako vaikas.

— O kaip tavo mama valgyti pietų šaukia? — neatleidžia ponija.

— O manęs nereikia šaukti: visad pirmas sėdžiu prie stalo!

Tai pasakęs, vaikas nubėgo, o ponija, nieko nepešus, nuėjo savu keliu.

Motina: Kodėl įdėjai vėžliuką į savo sesutės lovą?

Vytukas: Kad neradau varlės.

Tėvas: Nuostabu, ar ne, kaip viščiukai išlenda iš kiaušinio lukšto?

Vaikas: Bet kaip jie įlenda?

Elytė: Ačiū labai už dovanėlę!

Teta (patenkinta): Vaikeli, nėr už ką padėkoti.

Elytė: Žinau, tetule, bet mamytė sakė, kad vistiek reikia.

TRUPUTĮ PAGALVOK

BRŪKŠNELIŲ VIETOJE ĮRAŠYKITE ŽODŽIUS:

- Skersai: 1. Paros dalis.
2. Paukščių karalius.
3. Brangiausias pasaulyje žmogus.
4. Laivų prieplauka.
5. Juodos odos žmogus.
6. Naminis dirbantis gyvulys.
7. Traukinių sustojimo vieta.

Žemyn: Pirma raidė kiekvieno žodžio sudarys Lietuvos upės pavadinimą, o kokios — pamatysite patys.

1. — — — — —
2. — — — — —
3. — — — — —
4. — — — — —
5. — — — — —
6. — — — — —
7. — — — — —

Paruošė Adelė Jonušaitė

M I S L Ė S

Kai žemėje buvau — visų mindoma kenčiau, kai iš žemės išėjau — kietu akmeniu virtau; kai su draugais suėjau — baisioje ugnyje degiau.

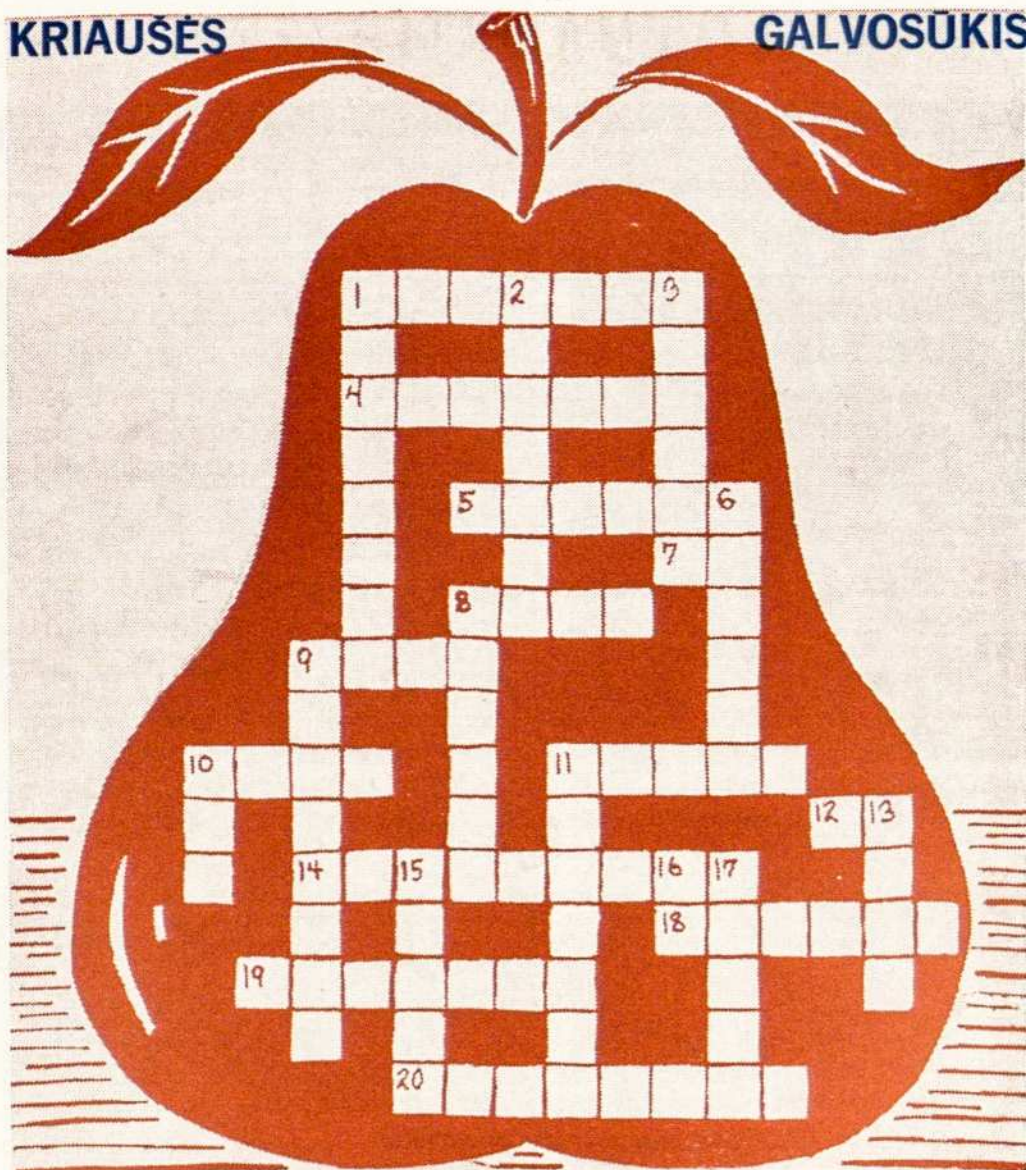
Bėga dvi sesytės riestomis nosytėmis.

Dvylika brolelių turi vieną juostelę.

Troba be langų, pilna gyventojų; bet kai langai pasidaro, tuoj gyventojus išvaro.

Mergaitė ant dangaus, kojos ant žemės.

Kai sušąla — stiklu skamba, kai sušyla — dangun skrenda.

SKERSAI:

1. Kas atvaizduojama šiame galvosūkyje?
4. Ką daryti, jei ko nors norime?
5. Priešingas žodžiui "minkštas".
7. Prielinksnis.
8. Žibutė yra
9. Norint gėlytes auginti, reikia sėklas
10. Dvidešimt - keturios valandos.
11. Sultingas vaisius.
12. Pradedam klausimą su šiuo žodžiu.
14. Gražiausias metų laikas.
18. Rengti.

19. Kriaušė yra

20. Drąsa.

ŽEMYN:

1. Mergaitės galvos papuošimas.
2. Ryto žvaigždė.
3. Gyvulių valgymas.
6. Atsisveikinimas.
8. Gražus oras.
9. Darbščiai, uoliai.
10. — vieną ausį įėjo, — kitą išėjo.
11. Sotus.
13. Be vežimas nevažiuos.
15. Visuomet.
16. Jungtukas.
17. Kas yra sėjama?

(atsakymai psl. 31)

MAMYTĖ

V. Kuprevičiaus muz. Vyf. Nemunėlio žodžiai

Kas pa-lei-do, kaip mar - ga, dru - ge - li

Ma-ne že-mės žie-duos pa-skrai-dy-ti,

Kas pa-sau-lin ne-ži-no-ma ke-lia

Man pa-ro-dė? Ma-my-tė, ma-my-tė!

Kas per dien su manim nepailsus
 Bėgo, bėgo, kaip laimės saulytė,
 Per svajonių ir pasakų tiltus
 Auksinius? Tai mamytė, mamytė!

Kas šiltais patalėliais paklojo
 Man sapnų, tų gražiųjų, lovytę?
 Kas, kaip Angelas Sargas, rymojo
 Per naktis prie manęs? Tai mamytė!

Montrealio Aušros Vartų lituanistinės mokyklos mokiniai ir mokytojai: (trečiojo eilės nuo viršaus iš kairės dešinėn) Ses. M. Celina, p. Gedvilienė, rašinio autorė L. Juodkojytė, mok. vedėjas A. Blauzdžiūnas, (dešinėje pusėje) L. Stankevičius, kapelionas tėv. St. Kulbis ir Ses. M. Loreta.

PAS SKAITYTOJUS

MIDDLE VILLAGE, NEW YORK

MANO PIRMOJI KOMUNIJA

Gegužės mėnuo yra visuomet gražus, bet šį pavasarį jis man bus visų gražiausias, nes aš priimsiu savo pirmąją Komuniją. Tos dienos jau seniai laikiu. Koks didelis džiaugsmas man bus, kai aš visa baltai apsirengus, eisiu pirmą kartą priimti į savo širdelę gerąjį Dievulį. Tuo džiaugsmu ir noriu pasidalinti su visais vaikais, kurie taip pat priims savo pirmąją Komuniją.

Rita Čepulytė, 7½ m.

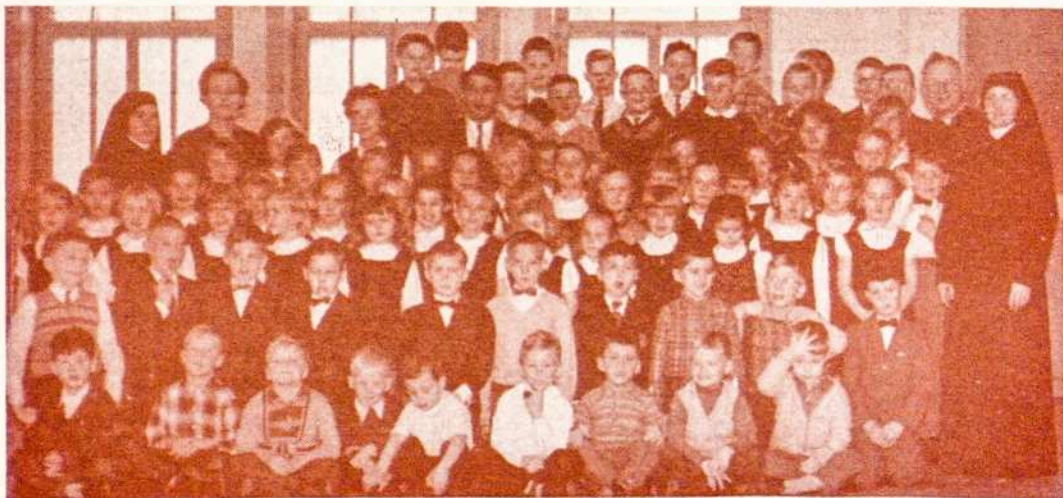

MONTREALIS, KANADA

MANO DIDŽIAUSIAS DŽIAUGSMAS

Mano didžiausias džiaugsmas yra kai aš važiuoju į stovyklą Amerikoje. Tai yra Putnam, Connecticut. Dar namuose būdama iš girdėtų pasakojimų susidariau

labai gražų stovyklos vaizdą ir važiuodama iš namų aš jaučiau, kad ten būsiu labai patenkinta ir laiminga. Nuvažiavus susiradau daug draugių iš Amerikos. Mums rūpinosi seselės. Mes ten žaisdavom, ruošdavom vakarus, laužus, mokindavomės dainuoti

ir šokti. Man labai patiko žaisti "tennis" didžiojo stovyklos aikštėj. Stovykloj buvo labai didelis ir gražus liepų sodas, kur mes daugiausiai žaisdavom. Toliau už sodo bėgo toks gražus šaltinėlis, kaip pasakoje. Stovykloje man taip patiko, kad nenorėjau nei namo važiuoti. Dabar labai dažnai prisimenu malonias stovyklos drauges, linksmas vasaros dainas, sidabro šaltinėlių ir puikų jį liepų sodą.

*Laima Juodkojytė,
Aušros Vartų Mokyklos
VI-to sk. mokinė*

VOKIETIJA

ATOSTOGOS

Kaip kiekvienais metais, taip ir šiais, Velykoms pas savo tėvelius išvažiavau. Kelionė buvo nenuobodi, nes ne viena važiavau. Greitai traukinys perpukštavo 150 km. ruožą ir Giessen'e turėjau išlipti.

Išlipusi iš traukinio, likau viena. Man nesmagu pasidarė. Greitai nubėgau prie telefono ir paskambinau mamytei. Rodos, išgirdau mamytės žingsnius ir mačiau jos džiaugsmingą veidą. Ji džiaugėsi ne viena, bet du jaunesni broliukai, maža sesutė Heidi ir žinoma, tėvelis. Taip, neapsirikau, nes už val. įgriuvau į šiltą jų glėbį. Ach, kaip vėl malonu ir jauku pasidarė!

Tos trumpos atostogos greitai prabėgs ir vėl aš eisiu rašyti mokslo vaisių, kad užaugusi Dievui, artimui ir Tėvynei galėčiau darbuotis...

Pakelyje į namus, mes sugavome sužeistą šnekutį. Nešėmės į namus. Pasitikę pikti vaikai iš mūsų juokėsi, norėjo šnekutį užmušti. Pyktelėjus, jiems pasakiau:

— Gėdinkitės, kas taip elgiasi, tas yra ne žmogus. Kiekvienas Dievo sutvėrimas nori gyventi! Todėl reikia ir tam paukšteliiui padėti.

Pikti vaikai nubėgo, o mes laimingai pasiekėme namus. Čia pailsėję, nuodugniai apžiūrėjome sužeistą paukštelį. Tėvelio pagalba išėmėme įstrigusį į sparną mažo galibro šratą ir uždarėme į narvą.

Dvi dienas jis nieko nelesė, bet trečioje — pradėjo. Pamažu pasveiko, o pasveikęs gražiai giedojo. Tada nutarėme jį laisvę paleisti. Paleidome. Šnekutis nusileido ant padaryto inkilėlio ir dar gražiau užgiedojo. Mano tėvelis susigraudinęs, pasakė:

— Tas šnekutis lyg tai lietuviškai gieda...

— Matyt iš Lietuvos atskrido,— pridėjau.

— Galimas daiktas, — nudžiugo tėvelis, — nes aš mažas būdamas jiems daug inkilėlių padariau...

Atėjo mamytė ir pakvietė mus valgyti. Ir valgant jis giedojo. Vėliau susikrovė lizdelį, išperėjo gražių vaikučių ir visą vasarą žalingus kirminus nuo daržovių naikino.

Tikiu, jog ir kitais metais tas šnekutis pas mus atskris!

*Rita Šmigelskytė
(Vasario 16-tos gimnazijos
mokinė)*

OTAVA, ONTARIO, KANADA

MŪSŲ MOKYKLA

Otavoje mes turime lietuvišką mokyklą, kurioje dabar yra 13 mokinių. Per Kalėdas mes turėjome "Eglutę". Buvo vaidinimas, dainos, eilėraščiai ir akordijono muzika. Vaidinimą parašė ponios M. Ramūnienė. Jis buvo atspausdintas "Eglutėje". Mokytojas padėjo mums gerai išmokti mūsų roles. Rūbus artistams pasiūvo ma-

no ir kitų vaikų mamos. Vaidinimas visiems labai patiko. Po programos atėjo Kalėdų Senis ir atnešė dovanėlių. Tada buvo vaišės. Kai viskas pasibaigė, visi nutarė, kad buvo labai gražu.

Dabar jau pradedama mokintis eilėraščių iš "Eglutės" Motinos Dienai. Man labai patinka skaityti "Eglutę".

Milda Danytė

Otavos Lietuvių Šeštadieninės Mokyklos vaidintojai, suvaidinę M. Ramūnienės "Lietuviškos Kalėdos":

Sėdi: Violeta Tchornickaitė (Aldutė), Nijolė Makarevičiūtė (Lapė), Alius Makarevičius (Algis), Teresė Ramūnaitė (Birutė), Irutė Danytė (Voverė), Raimundas Tchornickis (Vytukas).

Stovi: Arūnas Plečkaitis (Varniukas), Mykolas Ramūnas (Meška), Arvydas Plečkaitis (Elnias), Ligija Tchornickaitė (Angelas II), Rūta Danytė (Tėvas), Almis Zabulionis (Žvirbliukas), Milda Danytė (Angelas I), Raimundas Zabulionis (Zuikis) ir Petras Plečkaitis (Berniukas).

MŪSŲ KŪRYBA

MAMYTEI

Mamyte, mano miela,
Tu man esi brangi:
Užtai myliu — kasdieną
Visais jausmais ir širdimi.

Tegul Dievulis didis
Tave džiaugsmas dabina
Ir Lietuvai Tėvynei
Greit laisvę sugrąžina,

Kad mes tenai sugrįžę
Iš tolimų kraštų
Vėl neštum laisvės kryžių,
Nukaltą iš vargų!..

Rita Šmigelskytė
(Vasario 16-tos gimnazijos
mokinė)

VASARA

Vasarėlė jau atėjo
Į kiemelį, į darželį.
Visos gėlės sužydėjo,
Ir jau rožės sužydėjo.

Mes išėjom į kiemelį
Linksmi žaisti ir dainuoti.
Graziai čiulba mums paukšteliai,
Melsvi, rusvi ir marguoti.

Onilė Vaitkutė, 7 m.
Worcester, Mass.

APIE KĘSTUTĮ IR BIRUTĘ

Vienoje pusėje Klaipėdos degdavo šventoji ugnis. Ją saugodavo mergaitės, Vaidilutės. Jos būdavo su baltu rūbu ir rūtų vainiku ant galvos.

Tų mergaičių būryje buvo labai graži mergaitė Birutė, Vidmanto duktė. Ji buvo vienintelė dukrelė, bet ji savo noru paliko namus.

Vieną dieną staiga pasigirdo arklių kanopų bildesys ir pasirodė Kęstutis su savo kariais. Jie grįžo iš karo. Jie valandėlę sustojo prie šventosios ugnelės. Kęstutis pamatė Vaidilutes ir gražiąją Birutę. Jis ją kvietė vykti su juo, bet ji nesutiko. Ji geriau norėjo būti čia prie šventosios ugnelės, negu tekėti už valdovo. Kęstutis nežiūrėjo jos norų ir paėmė ją ant savo žirgo ir pradėjo joti. Visos Vaidilutės nusigando ir susispietė į būrį.

O Kęstučio žirgas tik lekia per miškus ir upes, o Birutė tik verkia, o Kęstutis ją ramina. Jinai šaukia tėvą ir žmones, kad ateitų jos vaduoti. Bet visi miegojo ir nieko negirdėjo. O rytą Birutė ir Kęstutis jau buvo toli nuo miško, kur degė šventoji ugnis.

Mortytė Kurliandskaitė,
10 m.

K U R

ŠIAIS METAIS

STOVYKLAUTI?

“Žaidžia juokiasi ir šoka..

MERGAIČIU VASAROS STOVYKLA

Putnam, Connecticut

vyksta nuo liepos 2 d. iki liepos 30 d.

Kreipkitės:

CAMP IMMACULATA

R. F. D. 2,

Putnam, Connecticut

VISOS LINKSMOS

LIETUVAITĖS KVIEČIAMOS

I NEK. PR. MARIJOS SESERŲ VEDAMAS

VASAROS STOVYKLAS

MERGAIČIU VASAROS STOVYKLA

Manchester, Michigan

Chicagos, Clevelando ir Detroito trikampyje

vyksta nuo liepos 9 d. iki liepos 23 d.

Kreipkitės:

Iki birželio 15 d.

DAINAVA

Immaculate Conception Convent

R. F. D. 2

Putnam, Connecticut

Nuo birželio 15 d.

DAINAVA

Lithuanian Youth Camp

15100 Austin Rd.

Manchester, Mich.

I stovyklas priimamos mergaitės nuo 7 iki 16 metų amžiaus.

GALVOSŪKIŲ ATSAKYMAI

Truputį pagalvok: psl. 24 —

Skersai: 1. Naktis, 2. Erelis, 3. Mamytė, 4. Uostas, 5. Negras, 6. Arklys, 7. Stotis. Žemyn: Nemunas.

Mislės — Plyta; rogės; metai: aguona; saulė ir spinduliai; vanduo.

Kriaušės galvosūkis: psl. 25 —

Skersai: 1. Kriaušė, 4. prašyti, 5. kietas, 7. su, 8. gėlė, 9. sėti, 10. para, 11. slyva, 12. ar, 14. pavasaris, 18. rėdyti, 19. vaisius, 20. drąsumas.

Žemyn: 1. kepurytė, 2. aušrinė, 3. ėdimas, 6. sudiev, 8. giedra, 9. stropiai, 10. pro, 11. skalsus, 13. ratų, 15. visad, 16. ir, 17. sėkla.

Alp 1785
L.aren

Gegužio ŠVENTĖS ir VARDINĖS

1. ŠV. JUOZAPO DARBININKU GLOBĖJO ŠVENTĖ
Zigmantas, Grata / Žilvinas, Vidmanė
2. Atanazas, Mafalda / Eidmantas, Meilė
3. ŠV. KRYŽIAUS ATRADIMAS
Juvenalis, Ventūra / Arvystas, Diva
4. Florijonas, Monika / Beržas, Mintautė
5. Pijus V, Krescencijona / Barvydas, Neris
6. Evodas, Prudencija / Rokantas, Arga
7. Stanislovas, Domitilė / Butautas, Rimta
8. Akatas, Ida / Minigaila, Audrė
9. Grigalius iš Nazianzo / Džiugas, Austė
10. Izidorius, Solangija / Putinas, Suvida
11. ŠEŠTINĖS, Pilypas, Principija / Eidivydas, Mara
12. Nerėjas, Imelda / Vaidutis, Roma
13. Robertas Bellarminas, Merevena / Surminas, Alyvdė
14. MOTINOS DIENA
Bonifacas, Petronelė / Gintaras, Milda
15. Jonas Krikštytojas Lasalietis / Algedas, Jaunutė
16. Ubaldas, Jonas Nepamukietis / Vaidimantas, Bitė
17. Paskalis Bailonas, Bazilė / Virkantas, Gaila
18. Venantas, Elgiva / Erdvilas, Rytė
19. Celestinas, Pudencijona / Gilvainas, Taura
20. Bernardinas Sienietis, Hildegarda / Eidvilas, Vygintė
21. SEKMINĖS, Teobaldas, Izberga / Vaidivutis, Vydminė
22. Venustas, Rita / Eimantas, Jovilė
23. Andriejus Bobola / Gertautas, Augmantė
24. Gerardas, Paladija / Algirdas, Gina
25. Urbonas I, Grigalius VII / Almantas, Danutė
26. Pilypas Neris, Jieva / Eiviltas, Kinta
27. Bedas, Restituta / Gindas, Aldona
28. ŠVČ. TREJYBĖ
Augustinas, Podijus / Jogirdas, Rima
29. Marija Magdalena Pazietė / Algedas, Erdvilė
30. VAINIKŲ DIENA
Feliksas, Joana Arkietė / Vyliaudas, a
31. MARIJOS KARALIENĖS ŠVENTĖ
Angelė, Kancijus / Gintautas, Agila

EGLUTĖ Sveikina Visus, Kurie Švenčia Vardines!

90.744.307